

Glas tišine

Te vode vječnoga života, jasne i kristalne, ne mogu se pomiješati sa blatnim bujicama olujnog monsuma.

Bori se sa svojim vlastitim neistim mislima prije nego što zagospodare tobom. Postupaj s njima onako kako one nastoje postupati s tobom, jer popustiš li im i dopustiš da narastu i puste korijenje, one će te nadvladati i ubiti. Oprezno, ušeni, ne dopusti da ni njihovoj sjeni da ti se približi. Jer rasti će uvažavajući veličinu

i snagu, a potom će to stvorenje mraka usisati i tavo tvoje biće prije nego što budeš svjestan prisutnosti crnog i neistog monstruma.

Ja materijalno i Ja duhovno nikada ne mogu biti zajedno. Jedno od njih mora išeznuti: za oboje nema mjesta. Prije nego što um tvoje duše shvati, pupoljak osobnosti mora biti stisnut, a crv osjetilnosti mora biti nepovratno uništen.

Neka ti duša poslušava svaki krik bola, na isti način kao što lotos otkriva svoje golo srce upijajući zrake jutarnjeg sunca.

Ne dopusti da ti žarko sunce osuši i jednu suzu bola prije nego je ti sam otareš iz oka onoga koji pati.

Ali pusti neka svaka goruša ljudska suza padne na tvoje srce i ostane neobrisana sve dok ne nestane bol koji je uzrokovala.

Ne žudi ni za čim. Ne bori se protiv Karme, ni protiv nepromjenljivih zakona Prirode. Bori se samo s onim što je osobno, prolazno i kratkotrajno.

Pomogni Prirodi i surađuj s njom, a ona će te smatrati jednim od svojih stvaralaca i pokorit će ti se.

I pred tobom će otvoriti vrata skrovitih odaja i pred tvojim će otkriti razotkriti nevidljiva blaga iz svojih čistih, nevinih dubina. Neuprljana rukom materije, ona pokazuje svoja blaga isključivo duhovnom oku, oku koje se nikada ne zatvara i kojem ništa nije skriveno.

Odbaci neznanje i odbaci iluziju. Okreni svoje lice od varki svijeta. Ne vjeruj lažnim osjetilima; ali u unutrašnjosti tvoga tijela, u svetištu tvojih osjeta, traži u neosobnom "vječnog čovjeka" i jednom kada ga pronađeš, pogledaj unutra; ti si prosvjetljen.

Ne vjeruj da živiš u sjenovitoj šumi, u ponosnoj samoći i odvojen od ljudi, ne vjeruj da ako živiš od bilja i korijenja i gasiš žestocijom sa visoke planine, ne vjeruj, posvećeni, da će te sve to dovesti do cilja konačnog oslobođenja.

Ne misli da će te lomljenje kostiju i trganje vlastitog mesa sjediniti s tvojim "tihim Ja". Ne misli da je, kada su pobiješeni nedostaci tvoga grubljeg oblika, o žrtvo vlastitih Sjena, tvoja dužnost prema prirodi i čovjeku završena.

Sij dobra djela i ubirat ćeš njihove plodove. Ne ušiniti jedno djelo ljubavi, znaš i pošiniti smrtni grijeh.

Imaj strpljenja, kandidatu, kao onaj koji se ne boji neuspjeha i ne ulaguje uspjehu.

Budi skroman ako želiš doći do mudrosti.

Budi još skromniji kada mudrost postigneš.

Budi kao more koje prima sve rijeke i pritoke. Moćna mirno? a mora ostati nepromjenljiva, a ono samo je ne osjeća.

Svoje niže ja obuzdaj svojim božanskim Ja.

Obuzdaj ono božansko onim Vječnim.

Uistinu je velik onaj što ubija žudnju.

Još je veći onaj u koje je božansko Ja uništilo predodžbu o žudnji.

Pazi da ono Niže ne uprlja ono Više.

Put do konačnog oslobođenja nalazi se unutar tvoga JA.

Taj put počinje i završava mnogo dalje od Ja.

Od jednog puta nastaju dva: Javni i Tajni. Prvi vodi do cilja, drugi do žrtvovanja tebe samog.

Kada je prolazno žrtvovano u korist Stalnog, nagrada je tvoja; kap se vraća tamo odakle je potekla.

Helena Petrovna Blavatsky

Source:

<https://www.lectoriumrosicrucianum.hr/hr/artikel/glas-tisine>